

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals Cuba y Puerto-Rico, 16 rals Estranger, 18 rals.

ADVERTENCIA.

Al crit de la Campana se venia 'l dimecres un periódich calcat ab lo nostre. La cabecera hauria sigut igual á la de la Campana de Gracia, si 'l dibuixant que s' ha encarregat de la imitació sapigués tant sols de copiar.

Aquest periódich que ha de apelar á un recurs de tant mala lley per fer passar la seva mercancia, es la Campana de la Unió.

Ho advertim al públich perque no 's deixi sorprendre, y perque apliqui 'l calificatiu que 's mereix á una conducta tant repugnant.

RESURRECCIÓ.

NCARE no hi averiguet lo motiu de que 'l dia de la Pascua de Resurrecció, quan las campanas de las iglesias després de quaranta vuit horas d' estar mudas tocan aleluya, hi haja la costum de rebre aquesta festa á escopetadas.

¿Es que 'ls catòlics més fervents, aquells que son capassos de alsar una partida no més que aixecant lo dit xich, volen que Jesucrist al resucitar s' enteri de que encare tenen una escopeta per rompre 'l cap del próxim en compliment de las prescripcions de la caritat cristiana?

¿Quí sab! Pero tot podria ser. Jo estich avesat á veure que la causa del absolutisme, tantas vegadas enterrada, ressucita sempre.

Bè es veritat que no l' enterran ahont deuria, es á dir, dintre de un cementiri; sino que mols cops la causa y 'ls que la defensan quedan enterrats dintre de una oficina, ahont se menjan la sopa bona, fins qu' están prou tips y surten á fer exercici per la montanya.

No hi ha res més estrany que 'l misteri de la resurrecció; y no obstant es precis que tothom hi crega, inclús los més escéptics.

Que á Jesucrist després de ferli mil impropis, assotarlo, escarnirlo, coronarlo d' espinas, van clavarlo en una creu, no hi ha dupte.

Que després de mort van enterrarlo deixant lo sepulcre custodiat per guardias de vista, no seré jo qui 'u negui.

Que al tercer dia, apesar dels guardias y de la llosa, vá ressucitar empujantse'n al cel, jo 'u crech sense cap dificultat.

Perque ja 'u hi dit: jo crech ab las resurreccions.

Clavin una mirada á Madrid. Recòrdinse de alguns mesos endarrera: fixin la vista en aquella tremenda cayguda que vá donar lo general Martinez Campos.

—No hi ha remey, deya tothom: es inútil que 'l pertéa á la casa de socorro: no t' cura. Los que l' han tirat á terra tenen molt mala intenció, y ell, pobre home, es flach, es de closca d' ou. Trenquin un ou, y vegin si may més podran engánxarlo. Donchs lo mateix es 'ell; ha perdut lo robell y la clara.

Després vá venir l' enterro, y no hi van planye jornals per obrirli la fossa ben fonda, com no hi van planye terra, ni runa, ni fanch per cubrirlo com corresponia.

¿Si n' hi van tirar de desprecis! ¿Si n' hi van fer de bromas!

Naturalment: es alló que diu lo refrán: «Al arbre mort tothom hi fá llenya.»

Donchs, ¿no senten? A través de la sepultura se percibeix una véu. La véu se vá acostant. La terra 's belluga. ¿Qué será?

Tot de un plegat no sols se belluga, sino que salta: salta á la cara de 'n Cánovas, l' hi ompla 'ls ulls de brossa, l' hi ompla el vestit de pols.

—¿Qu' es aixé? pregunta tothom.

—Res: es l' héroe que ressucita.

Miréulo: ja torna á moure's, á bellugarse, á parlar. Ja refereix l' escena del seu hort de Getsamani. «Entre 'ls meus deixebles hi havia un traïdor. De nit vá venir acompanyant las turbas. Un dels meus deixebles vá treure's lo coltell: envaina 'l ferro, vaig dirli, que qui á ferro mata, á ferro mor'. Tú 'm negarás tres vegadas, avants de que canti 'l gall. Y efectivament, no havia encare cantat lo gall d' Antequera, que ja s' asseya á la taula dels meus enemichs, y menjava de la seva guisofia.»

Aixís parla l' héroe, ab la mà sobre 'l pom de la espasa de Sagunto.

Tot ressucita: y qui sab lo que ab lo temps resucitará.

No vull dirho, per no exposarme á equivocacions y ensopegadas, perque aquell fiscal que vá morir ab la revolució de Setembre també ha ressucitat.

Aixó que per una part es una pena, per un' altra part es un consol.

Sí: ja ho he dit: tot ressucita!

P. K.

UNA EXCOMUNIÓN PER MOR' DE DÉU.

Lo bisbe prohibeix la Passió, y 'ls teatros la representan, y fan plena. Lo bisbe prohibeix que la quitxalla vaji á benehir lo ram al crit de «Lo gall, lo gall, lo gall de la Passió.» y aquest crit atrona totas las iglesias de Barcelona.

Los delegats del bisbe, es á dir, rectors y predicadors de tot Catalunya, 's desganyitan excomunicant á la Campana de Gracia; y á la Campana

aquestas excomunionis l' hi fan l' efecte que als sembrats una bona pluja de primavera.

No hi ha que negarho: encare es fecundo 'l catolicisme; y la Campana seria molt ingrata, si no regoneixés los inmensos beneficis que ha rebut de la gent que vesteix sotana.

Que Déu los ho pagui.

Pero la véu dels párrocos y dels missionistas no se sentia prou encare. Era precis que 'l Sr. Bisbe, després de concedir tantas ganancias als empresaris apassionats, se recordés també de la pobre premsa.

Y vá aprofitar lo dia del seu sant, y aixís com aquell dia memorable de Sant Joseph, vá manar repartir un pá als pobres recomenats pels rectors de las parroquias, vá regalar ademés una furiosa circular, escrita ab tot lo foch, y ah tot le mal llenguatge de un sant varó que 'l pols l' hi tremola, als periódichs impios, entre 'ls quals s' hi ha de contar naturalment la Campana de Gracia, excomunicada desde 'l títol fins al péu d' imprenta.

En aquesta circular lo venerable Urquinaona que fém una guerra de mal género contra la religió: que la mala doctrina 's propaga casi de franch: que fém una propaganda infernal: que arrosseguem per terra 'ls capellans y la dignitat de l' Iglesia: que derramem veneno que fá estragos en las conciencias; y qu' ell se véu impotent per reprimir aquests desafueros de la irrevolució! ¡que las autoritats son flacas! y qu' ell no pot menós que recomanar als seus fiels que no comprin aquests periódichs: que no 'ls llegeixin; que no s' hi suscrigan; y manar á las iglesias que no hi envihin de cap manera 'ls anuncis de las sevas solemnitats religiosas.

Ay Jesús... Aixó es massa. Aquí tenen á la Campana que ja may més podrá anunciar ahont fan tridues y novenaris. Aixó si qu' es aixafarnos la guitarra.

Y are, si jo fos del bisbe, per acabar de fastidiar als periódichs excomunicats, los hi posaria l' anunci á la última plana del Boletín oficial eclesiástico. Llavors si que 'ns deixava arreglats per sempre.

Pero al final de la circular deixa la cosa en suspens. Lo Sr. Urquinaona amassa y no pega.

Diu que no indicarà quins son aquests periódichs tant perversos, perque son ben coneguts en lo poble: y que no 'ls anomenará perque la prudencia y la caritat cristiana l' hi aconsellan.

Y aquí 'm tenen qu' encare no puch donarme ben bé per aludit.

¿Quí sab! Potser se refereix al Brusi, al Correo catalan y al Propagador de la devocion á San José.

Bèn mirat, á la seva má ho t'è, si vol que prospere. No ha de fer res més qu' excomunicarlos.

En aquests temps, ja varem dirho l' altre dia: val més excomunió de bisbe que denuncia de fiscal d' imprenta.

P. DEL O.

Hi ha capellans enemichs de la Campana; pero n'hi ha que fins a las nits somian campana. Aquí tenen lo rector de Vallirana. No es cert com se 'ns vá fer dir que cobri quatre quartos per cadira á la gent que vá á la iglesia, ab l'excusa de que vol fer fondre una campana per la parroquia: aixís tardaria massa á adquirirla.

Al contrari: ha vist que al Ajuntament hi havia una partida de 400 ó 500 duros que deu tornar-se als contribuyents, y s'ha proposat conquerirla.

Sempre, ab aixó de las *partidas* los capellans hi han sigut molt entesos. Pero alguns contribuyents hi tiran cossas: altres diuen que fora millor fer un estudi; y 'ls que s'presentan á reclamar lo que 'ls correspon, l'arcalde 'ls hi demana talons y recibos atrassats, y tota classe de romansos.

Y 'l rector de Vallirana
Cada cop més fixat ab la campana.

Al veure l'ascens que s'ha donat al fill del Elduayen que ab un tancar y obrir de ulls, de tinent qu'era l'han fet coronel, un periódich de Madrid proposa 'l següent decret:

«Article 1.er. Quedan suprimidas totas las academias militares.

«Article 2.º. Los parents del Sr. Elduayen anirán cubrint las vacants que resultin en las distintas armas del ejército.»

Lo que son á Madrid.

Figurínse que el Sr. Gumá que ab gran activitat está construhint lo ferro-carril de Barcelona á Valls, demana per prolongarlo fins á Madrid, passant pel baix de Aragó, sense cap subvenció del govern, y dihent que s'proposa ferho no més que ab capitals espanyols, y ab materials de Espanya.

L'«*Epoca*», lo periódich dels sabis conservadors, se riu de aquets generosos propósitos.

A Madrid no concebeixen res, sino vé del extranjer.

No contents ab vestir no més que ab géneros extrangers, no saben com sense 'ls extrangers pot construirse un carril.

Tenen una afició desesperada á totas las cosas d'extrangis.

Una pregunta:

Al veure que 'ls nostres ministres regularment no serveixen per res ¿per que no demanan que aném al extranjer ó contractar bons ministres que 'ns governin? ¿Perque no son conseqüents?

Jo proposo si de cas, que 'ls anem á buscar á Fransa.

¿Saben aquells lladres que havian assaltat lo tren de Andujar?

¿No se 'n recordan? ¿que la guardia civil vá agafarlos després de molts esforços?

Donchs mirin ja s'han escapats: han llimat una reixa de la presó y ja tornan á corre y á fer de las sévas.

No 'ls busquéu, diu un periódich: aixís com aixís també tornarian á fugir. ¡Bè prou que 'ls castigará Nostre Senyor!

Sessió del Ajuntament del dimars: Se tracta de un dictamen en que la Junta provincial de instrucció pública demana que funcioni major número d'escolas, y l'Ajuntament contesta, que si se l'hi obliga á obrir més estudis tancarà la escola de cegos, sorts y muts.

Lo Sr. Escuder: Jo no hi anat á la sessió de la comissió; pero 'm sembla que aixó está molt en armonia ab lo sistema conservador: aixó es, ab no cu nplir la llei.

Lo Sr. President: Ninch, ganinch, ganinch.

Lo Sr. Fontrodona: Qui no compleix ab la llei es lo concejal que no assisteix á totas las reunions de las comissions.

Lo Sr. Escuder: Sr. Fontrodona, jo desempenyo 'l càrrech de concejal cumplint un deber y no prenentho per un ofici.

Lo Sr. Fontrodona: Explicacions... Explicacions... Explicacions...

Lo Sr. Cabot: Vaja, ja veig que 'l Sr. Fontrodona s'ha prés aquestas paraulas ab una cara de vinagre, que recorda qu'estém en senmana de penitencia.

A Fransa 'ls neos treuen espuma per la boca. Aquest dia un jesuita, 'l Pare Olivier, desde la trona deya:

«Aposto 50,000 franchs que la República d'aquí á 10 anys será á terra.

Aixó revela dugas cosas: 1.ª Que hi ha jesuitas que predicán la pobresa y tenen 50,000 franchs. Y 2.ª Que hi a una república que 'ls deixa cantar y fer papers ridículs.

Una caricatura extrangera:

Representa á l'Alemania carregada de canons y caminant ab fatiga.

Lo lema diu:

«Carregada d'aquest modo, molt malament caminará per la via del progres.»

Lo dia de la Mare de Déu dels Dolors á Madrid van denunciar dos periódichs l'«*Imparcial*» y l'«*Figaro*».

Los fiscals sempre tant católichs. ¡Cóm celebraria la premsa 'l divendres dels dolors, sense un parell de denuncias!

En Sagasta s'oposa á la formació de un nou partit. «Nosaltres, diu, hem de mantenir los principis que quatre anys endarrera varem proclamar en lo *Circo de Price*.»

Entre aquestes principis hi havia la constitució de 1869 y 'l sufragi universal.

¿Los conserva encara 'l partit sagasti?

¡Pobre partit! No sols ha perdut lo poder, sino la memoria.

A Prats de Llusanés continua 'l rector la propaganda contra la *Campana de Gracia*, y contra la persona del nostre corresposal.

Respecte á la primera diu qu'están excomunicats no sols los que la llegeixen, sino 'ls pares, las esposas y 'ls fills que no posan tots los esforços en impedir la seva lectura.

En quan al corresposal declara que no té perdó de Déu, y que es un nihilista y un protestant.

De manera que 'l primer nihilista espanyol hem de anarlo á buscar á Prats de Llusanés.

Lo Sr. rector aquestas paraulas hauria de anarlas á dir y á probar á casa del mateix corresposal. Aquest per conducto nostre l'hi demana explicacions, y si no las hi dona, ja sabrá tothom fins ahont arriba la llengua de un home, que confon la seva missió cristiana, ab l'insult y la calumnia.

LA SIRENA.

La mar está esb lot da:

la nau constitucional corra en mitj del temporal duptosa y mal gebernada.

Sagasta al peu del timó, tot dirigint la carrera, mira al davant y al darrera:

l'horizont es fosch; fa pò

—¿Ahont faig rumbo? va pensant:

¿m' inclino cap als campistas?

¿busco 'l port dels centralistas?

¿segueixo sol endavant?

¡Ay sant Práxedes! Si 'm treus

ben aviat d'aquet martiri

jo 't prometo durte un ciri

alt com jó, del tupé als peus.—

Y torna á moure 'l timó

dihent par nostres y arronsantse,

y 'l barco va arrossegantse

entre una espessa foscó.

De sobte un crit indecís

ressona prop sèn, se senya,

y una veu mitj malaguenyá

dins del mar l'hi canta aixís:

—Ets lo pilot més trempat

que crusa la mar salada;

nau per ta ma gobernada

va dreta al port designat.

Ets sabi, ets honrat, ets bo;

sabs disposá y fé y desfé!

¿calculas d'aixó si 'n sè?

pues casi 'n sabs tant com jó.

Jo soch un mónstruo grandió

que 'l mon admira y venera;

tú no estás gayre endarrera,

tú també ets bastant monstruos.

Es precis, donchs, que 't disposis

á enfilarte al meu sitial;

si baixo del pedestal

vull que en lloch meu tu t'hi posis.

No 'n veig cap de llest com tú

y si 'm secundas fielment

no quedaré malament;

aixó ja 'n sè de segú.

Quan estiguis ben purgat

de certas costums dolentas, deixo 'l puesto tu t'hi assentas, prens lo mando, y s'ha acabat.

Y la patria que ara gasta tota sa veu aclamantme, veient que vaig allunyantme dirá:—Ja 'ns deixa á en Sagastal

Ja 'n veus: pensathi un ratet, mira l'assumpto ben bè y examina si 't convè: ara, adeu.. ratolizet.—

Tant bon punt calla la veu, lo bon pilot va ensopintse, hasta que á la fi, adormintse, somia tot lo que 's creu.

Ja s'afigura manar, com avants, á lrotxe y motxe, y tenir sou, casa y cotxe sense haver de treballar.

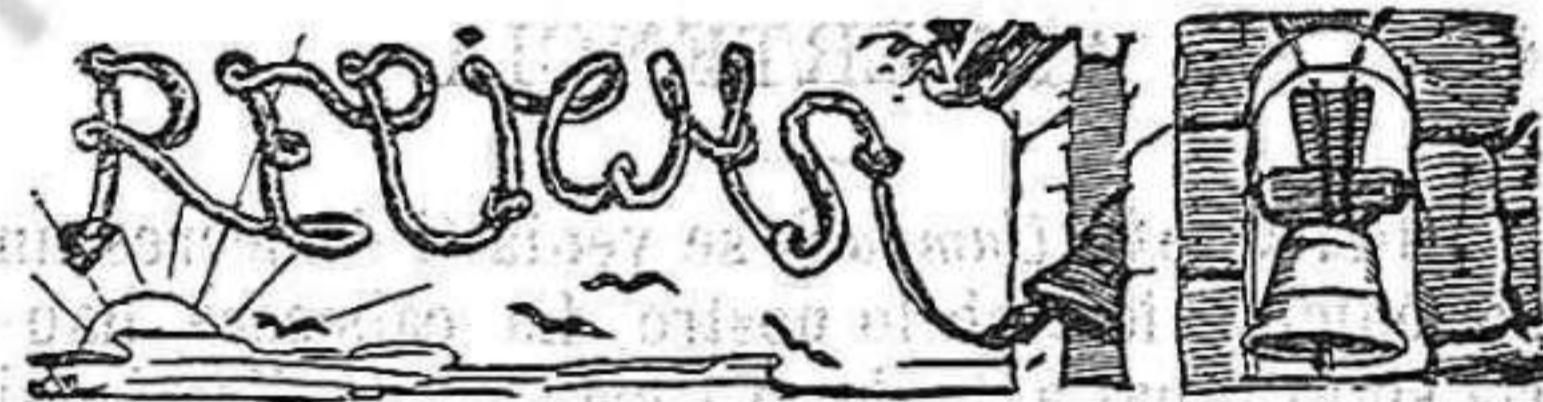
Y somia que somia embriagat per aquell cant, y 'l sen barco va saltant sens direcció ni guia.

Mentres tant que la sirena, entre 'ls xiulets del oraije, guanya la deserta platja y diu sentantse á la arena:

—L'he adormit altra vegada cantanli quatre doluras; pera enganyar criaturas veig que hi tinc la ma trencada.

Si se 'n vé cap á nosaltres ab ánim de gobernar, ¡pobre!... 'l faré embarrancar com ho he fet ab tots los altres.

C. GUMÁ.

VANTS lo carro-liberal conservador tenia dugas rodas: en Cánovas y en Martínez Campos.

La roda d'en Martínez Campos s'ha després, y 'l país exclama:—Vaja es impossible: aquest carro no pot anar.

En Romero Robledo continua malalt de la gargameila.

Sempre ho havia cregut: discursos conservadors que fan tant mal al país, al últim també 'n farán als mateixos que 'ls pronuncian.

A copia de tirar, las millors escopetas se embus-san.

Ultimament van nombrar governador de Valencia á un tal Sr. Botella.

Y are han nombrat governador de Segovia á un tal Sr. Ron.

Lo dia qu'en Cánovas quedí sense empleo, ja té una manera de guanyarse la vida: agafa aquets dos governadors y planta una cantina.

Ministre de Hisenda, nou de trinca: Lo Sr. Cos Gayon.

—¿Qui es aquest Sr. Cos?

—Ningú 'l coneix: será un Cos present.

Ministre de Ultramar, nou de trinca: Lo senyor Sanchez Bustillo.

—Tampoch lo coneix.

No es estrany: es que are han rebaixat la talla: avants per ser ministre 's necesitava al ménos ser busto; are basta un bustillo, es á dir, un busto petit.

—Mira Paula, deya un camarús que ja fá dos anys que no trevallava: si vé 'l Sr. Cánovas á buscar-me per ser ministre, 'm trobarás aquí á la taberna de ca 'l Tito.

—¿Qu'ets ximple!

—Ja veurás, noya: fan uns ministres y la talla s'ha rebaixat de tal manera, que no sería res d'estrany que 's recordessin de mí.

Un Sr. Cañamaque, elegant escriptor de Madrid, ha publicat un llibre ab lo títol de *Los oradores de 1869*.

Es una galería de retratos de tots los oradors més notables que vá haberhi en las famosas constituyents revolucionarias. En tots ells hi ha retochs molt especials.

Al ocuparse de Cánovas lo presenta com un home d'Estat per l'istil de 'n Bismark; pero...

Hi ha un pero. Lo Sr. Cañamaque 'ns revela

que vesteix ab poch garbo y que... 's fá afeitar lo clatell.

Vels' aquí perque 'ls conservadors sempre diuhen:—¡Oh! És molt net de clatell lo nostre gefe!»

Aquest dia 'l *Brusi* publicava una carta de un missionista qu' es á Filipinas á convertir salvatjes.

Aquest missionista demanava que l' hi enviessin roba d' home y de dona, y sobre tot arrecadetas.

Y are busquin vostès la relació que hi ha entre la religió y las arrecadetas.

Ab unas arrecadetas jo no més hi vist conquis-tar donas civilisadas.

En Conxa decidament s' ha posat al costat de 'n Martínez Campos.

¡Pobre Cánovas!

En lo moment en que sua més: quan té un suor fret, que 'l metje l' hi recomana que s' acotxi, l' hi treuhen la *conxa* del llit.

Lo mónstruo de l' edat present té celos y no vol homes de mérit al seu costat.

—No hi fá res, deya un partidari de 'n Martínez Campos, si no 'ls vol al costat: los hi pasarem al damunt.

Al veure á tants generals frente á frente de 'n Cánovas, exclamaba un lliberal conservador:

No hi ha remey per nosaltres: l' oposició 's vá generalisant.

Dias endarrera, en Cánovas vá anmentar la seva numerosa coleció de creus y condecoracions ab l' *Estrella* de Rumania.

Pressentiments:

Y en Campos ab dignitat deya al veure créu tan bella:

—Los uns l' hi donan l' estrella; nosaltres l' hem *estrellat*.

Sistema Cánovas:

Nombra subsecretari de Hisenda al Sr. Fernandez Villaverde, antich radical.

Y nombra ministre de Hisenda al Sr. Cos Gayon, antich redactor del periódich carlista *La Regeneració*.

Una de freda y una de calenta: un plat que treu fum y un de fiambre: aixís fá molt temps que vá la política conservadora.

Combinacions:

La A es lo número 1; la B 'l número 2; la C 'l número 3, y aixís successivament fins á la Z.

Coloquin donchs en columna 'l nom *jesuite*, en francés, y tindrem lo següent:

J.	10
E.	5
S.	19
U.	21
I.	9
T.	20
E.	5
89	

Es á dir 89, l' any més fatal contra 'ls jesuitas que registra l' historia.

Ferry dona 'l número 61, y *Simon* lo número 70. Tots dos personatjes son los que ab més calor han discutit la ley d' ensenyansa.

Are bè, 6 y 1 de *Ferry* fan 7; y 7 y 0 de *Simon* també fan 7: es á dir, l' article 7 de la ley, causa de las discussions més empenyadas.

No més se nota una diferencia, y es qu' en la xifra de *Simon* hi ha un zero. Alusió als ultramontans.

Lo general dels jesuitas francesos se diu *Pere Bekx*.

Donchs bè: *Pere* dona per resultat 88, y *Bekx*, 88 també.

Descomposèm aquestas xifras; 8+8=16 y 1+6=7 Sempre, per tot arréu, surt lo famós article.

Dias endarrera se celebraran eleccions pèl districte de Vilafranca, y un tal Sr. Baxeras, vá surtir ab un manifest que deya:

«SÓ CATALÁ Y PAGÉS. NO TINCH PARTIT POLITICH.»

—¿No té partit politich? deya un elector: que ho conti á sa tia. Aquest senyor no es pajés: si acás lo fá.

Després de l' elecció vá tenir uns quants vots y un desangany.

—No 's desconsoli Sr. Baxeras, l' hi deya un

agent: ¿per qué necessita 'ls vots si es pajés? Esperis: ja l' hi donarem cols. Ja 'u diu lo ditxo: Al pajés donéuli cols.

Al Congrés tot sovint s' hi contan quèntos. Aquest dia 'l Sr. Bosch y Labrús, diputat de la majoria, ab motiu de la qüestió del carril del No-roest, vá clavar una pallissa al govern, que no 'l vá deixa hó pels constitucionals.

Un diputat de l' oposició vá explicar lo següent quènto:

«Un cop un casat se distreya ab una vehina: y aquesta per ferlo tornar guapo, l' hi arrancava 'ls cabells blancs y l' esposa ofesa per castigarlo l' hi arrancava 'ls cabells negres, y entre l' una y l' altra 'l van deixar pelat com un meló.

»Lo marit es lo govern: l' esposa 'l Sr. Bosch y Labrús perque es de la majoria, y nosaltres la vehina.»

Y es molta veritat: entre 'ls uns y 'ls altres lo pelan.

L' actual ministre de Ultramar Sr. Sanchez Bustillo, que tres anys endarrera era un simple empleadet de 20,000 rals.

Avuy es ministre.

Aixó es lo que vol en Cánovas: ministres carba-seras, que s' enfilin depressa....

No hi fá res, qué despues fassin carbassas.

—May fas res, ets un taul, deya un amo adrogué un dia á un aprenent molt gandul que tot sovint s' adormia.
—¿No faig res? digué 'l xicot distret, tot mirant las vigas: vaja que negar no pot qu' estich sempre *pesant figas*.

P. C.

Matá á un gos lo forné Andal per menjarse un pá de lliara; mes del fet tothom va riure, puig sent mort ja l' animal deya alsant encare 'l pal:
—Jo t' ensenyaré de viure.

B. B.

EXTREMS.

(ENTRETENIMENT DE MODA.)

Per un sepulturer.—Enterrar un cadávre á las fossas nassals.

—Per un ministre de la guerra.—Donar de reemplás al *general* descontent qu' ara s' experimenta.

—Per un sombrero.—Fer un barret pe 'l cap de Bona Esperansa.

—Per un noyet que mata juhús.—Picar las portas ab la massa de las sanehs.

—Per un domador de fieras.—Domesticar la ossa major.

—Per un ministre d' hisenda.—Fer una negociació ab lo banch d' una taberna.

—Per un lladre.—Forsejar los panys d' un mocador.

—Per un home assedegat.—Beure 's un gós d' aygua.

—Per un manascal.—Sangrar un caball de bastos.

—Per un dentista.—Fer una dentadura per la boca del port.

—Per un metje.—Amputar un membre d' un ministeri.

—Per un capellá.—Dir un parell de missas per l' ánima d' un botó.

C. G.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Ma-ca-ri-a*.
2. Id. 2.ª—*Ma-til-de*.
3. ACENTÍGRAFO.—*Dalla-Dàlia*.
4. ESCORXA-CERVELLS.—*Condesa de Amalfi*.
5. CONVERSA.—*Doló*.
6. TRIANGUL.—*Paula*
Paul
Pau
Pa

7. LOGROGRIFO NUMÉRICH.—*Gerónimas*.
8. GEROGLÍFICH.—*De gran pujada ve sempre gran cayguda*.

Han enviat todas las solucions los ciudatans Palitroques y Gall Antequerá; 7 Galápat Guapo; 6 Nicodemus; 5 Mistress Foliffe, Blat y Ordí y Pa y Naps; 4 Teresita B.; 2 Forcal Negre y Un arrepenitit; y 1 no mes Fidel Guerrer y Júpiter.

XARADAS.
I.
—¿Qué hi fas, Pau, sempre á cal Tano?
—¡Ay! ¡ay! noy, no hi faig *primera*.
Sols miro com *prima* dos lo seu mosso las monjetas.
—¿Donchs vols venir á can Pep que *tres quatre* la saleta?
—No qu' haig de fer adobar la *total*, y 'm porta pressa.

NOFRET.

II.
Un jove *tres* á Verdú, fill de la mèva *dos prima*, may ha *total*, de segú, que la *tres* al revés, *hu* ab molta passió l' estima.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.
Tinch bras y no soch persona tinch gos sense ser pastó y portó 'l qu' avuy molts portan y alguns ni ho saben tampoch.

PARDALET.

ANAGRAMA.
Jo conech un qu' es *primera* que va fe una bona *dos* al donar molta *tercera* á ne 'ls seus treballadors.

F. SUSPEJO.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.
.....
.....
.....
.....
.....

Substituir los pichs ab números que sumats vertical, horizontal y diagonalment donguin un total de 33.

J. V.

CONVERSA.
—M' en vaig, Pauhet, adios.
—¿Ahont vas tan depressa?
—Rumia bé y ja t' ho pensarás.
—¿Y no vols dirme qui es ella?
—Estich segur que la coneixes.
—Tinch ganas de saber com se diu.
—Are ho acabem de dir.

BONAVENTURA MOLASSORT.

TRENCA-CLOSCAS.
Orovio, Olegari, Otero, Pere, Tano, Ricardo. Colocar aquests noms en columna de modo que las primeras lletres digan lo nom d' una ciutat estrangera.

PERE VENTURA.

GEROGLÍFICH.
V T
Qe N
G
I T I

SABONAG.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciudatans T. Suspesoj, Pa y Naps, Nicodemus, Enterra-vius y Palitroques.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciudatans Fidel Guerrer, A. J. C., Blat y Ordí, B. Manlleuhench, Un Avi reganyós, Sabonac, Dos assessina-plats, Fernando Guate, Cimentó suscrit, Forner del rey y Estrabotas.

Ciudadá E. Gavarró: Publicarem los epigramas.—Teresita B: Inserirém l' quadrat numérich.—Júpiter: Idem lo que vosté 'ns envia.—Pardalet: Hi anira la sinonimia.—Clofa de Petxina: Igual que 'l seu trenca-closcas y 'l problema.—Napoleon I: Hem rebut l' article; y no 'l publicuem perque es una mica massa dilahit y poch xispejant. Está escrit ab facilitat; pero hi falta amaniment de sal y pebre. Aixó no priva de que vosté continui: fassin mes concis, mes sobrio y sobre tot busqui frases d' aquellas que ab un rasgo pintan una idea. Los articles ab aquestas condicions, particularment d' estrenos los acceptarem ab molt gust.—J. N. Berga: Nosaltres voldriam comp aure'l; pero 's tracta de cosas que afectan la moralitat y en aquestas cassos una causa de injurias es molt fastidiosa.—Noy Rich: La poesia es fluixa.—J. R. de Armilla: Fassin afeytar lo clatell; y deixis péis á la llengua: miri que 'l ser neo y tant poca vergonya, l' hi pot portar molts disgustos. La *Campana* no la llegeixi: precisament l' escribim per ferlos cremar.—M. H y C. Grano-lers: Lo que 'ns explica es massa difús: necessitem fets concrets y d' aquells que valen la peaa.—Sal, Sol y Sali: No val la pena.—Peu Pulidó la primera part no val la pena de posarla: respecte á la segona queda s'rvit.—J. Altadill: La cosa es massa personal, y recau sobre personas que no val la pena de parlarne.—J. G. Prats: Queda servit.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj* 20.
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

DESPRES DE SETMANA SANTA..... CORPUS.

Cincli anys que fa de gegant; aquest any farà de nano.